

АНТОН ДОНЕВ
СПОМЕНИ НА СТАРИЯ
КОСМОГАТОР
ТРИ ХУМОРИСТИЧНИ
ФАНТАСТИЧНИ РАЗКАЗА

chitanka.info

1. ДЕТСКАТА ПЛАНЕТА

Седяхме, както обикновено, около масата, направена от марсиански кремък, пушихме най-хубавия венериански тютюн, пиехме „Юпитер-кола“. Стариият космогатор въздъхна и започна поредната си история:

— Пътувахме към една планета — името ѝ забравих, но май че беше в квадрат... че в кой квадрат ли беше?... Няма значение. Отивахме там, за да разберем защо четири наши експедиции не се бяха върнали. Радиовръзката с тях бе запазена, те от време на време се обаждаха, но телеграмите им се получаваха такива шантави, че ние мислехме или за космични изкривявания на думите, или за психични изкривявания на самите нашенци.

Кацнахме как да е на космодрома. Въздухът — подходящ за дишане, пейзажът — обикновен. На един голям плакат беше нарисувано едно мече и едно пате и под тях пишеше: „ДОБРЕ ДОШЛИ, ЧИЧКОВЦИ!“

По космодрома се мотаеше някакъв петгодишен хлапак. Той ни гледаше отдалеч и си чоплеше носа. Аз го повиках:

— Ей, дечко, къде са тука посрещачите бе?

— Аз съм послещач — каза той сериозно. — Чакам да сплете да се чудите, че да ви заведе при пледседателя.

Навлязохме в града. Отначало не ни направи лошо впечатление — град като град. Но след това започнахме пак да се чудим — нито един аперитив. Нито една кръчма. А навсякъде пълно със сладкарници, сладоледджийници, магазини за детски играчки...

Когато обаче влязохме в двореца на председателя, окончателно се побъркахме. Председателят се оказа... новородено бебе. Той лежеше във височайшата си люлка и си ядеше палеца на левия крак.

Стражата от десетгодишни мъжаги, въоръжени с истински оръжия, ни принуди да му се поклоним. Думите ни бяха превеждани от нашия петгодишен познайник на една двегодишна мома, която пък съвсем ги вдетиняваше, за да ги разбере първият министър, седнал на

пукалото до люлката на председателя. След като ни изслуша внимателно, председателят каза:

— Агууу! — на което всички изръкопляскаха. Оказа се, че той е доволен от нас и ни разрешава да останем.

„Лимузината“ ни отведе в едно красиво здание, над което имаше надпис „Детски дом“. Вътре се оказа добре подреден ресторант с различни тънки мезета и напитки, бърснарница, киносалон и други богоугодни заведения. По градината и из стаите се разхождаха възрастни мъже и жени по раирани пижамки.

Нас ни посрещна един сериозен хулиган на 12 години, каза ни да кажем „Аааа“, за да ни види гърлото и езика, даде ни по една лъжица от някаква гнуснава течност, плесна ни по един път отзад и ни прати „да си играем“.

И тук срещнах моите стари другари от предишните експедиции. И те ми разказаха за тежката си съдба...

Някога, преди около петстотин години, някакъв изветрял философ развил теорията, че детската душа е най-чиста, най-възвишена, най-мъдра, че децата са тези, които трябва да командуват света, че възрастните хора с техните пороци и страсти само развалят цивилизацията и не знам какво още. Намерили се по това време един-два вундеркинда, направили общопланетна революция и ето ти сега:

За президент се избира всяко новородено дете. Тъй като тук обикновено се ражда по едно дете на три месеца, президентът има време да прави редица нововъведения. След като започне да лази, президентът влиза в правителството, когато проходи, попада в армията, когато му изпадат всичките млечни зъби, вече е научен работник и изобщо колкото повече расте, толкова по-назад отива по обществената стълба. А възрастните хора (тук възрастни се смятат жителите над 20 години) попадат най-първо в болница, след това в родилния дом, а накрая в детската градина, където ги хранят с каши, мляко с биберон и плодови пюрета. Добре че те контрабанда са си построили няколко уютни заведения, че иначе наистина биха се вдетинили.

Навън заваля дъжд.

— Проклятие! — каза моят колега. — Президентът пак е намокрил пелените. Сега навсякъде ща въведат дъждовен режим, защото смятат, че такава е волята му...

Прибрахме се в детската стая, поиграхме на кубчета и на белот, полюляхме се на кончетата и легнахме да спим...

Старият космогатор отпусна глава на гърдите си. Трябваше да го будим, за да доразправи историята си.

— После какво стана?

— После ли? Ами избягах. Един тринадесетгодишен келеш искаше да ми вади сливиците и да ме ваксинира против коклюш. Метнах се на кораба и — да ме няма. Сега пращам на колегите там подаръци — ръкавички, дрънкалки, конячец, мастичка. Казват, че устроили и нощен бар в детския дом, та им трябвали течни материали...

2. КРИСТАЛНАТА ПЛАНЕТА

Седяхме, както обикновено, около масата, направена от марсиански кремък, пушихме най-хубавия венериански тютюн и пиехме „Юпитер-кола“. Старият космогатор въздъхна и започна поредната си история:

— Виждали ли сте кристални хора? Не сте я. Че вие до Млечния път като отидете и вече си мислите, че кой знае какво е станало.

Кацам веднъж на една планета... фу, как й беше името! Меко кацане. Ама съвсем меко. Корабът потъна в почвата като в пухена възглавница. Първите анализи още карат косата ми да настръхне... тогава имах коса де... Почвата се състои от мазнини, белтъчини, въглехидрати, вода, витамини, хормони... В атмосферата предимно неон, аргон, криптон. Наблизо тече едно поточе от армеева чорба. И никаква растителност. Само камънаци някакви, стъклария в най-причудливи форми и тук-таме пластмасови храсталаци.

Излизам аз от кораба, включвам външните микрофони. В ушите ми започва някакво звънтене, бръмчене, писукане — нищо да не разбереш. Записвам звуците на десетпистов магнетофон, пуцам ги на трифазен ток, прекарвам ги през универсалния преводчик и, представете си — оказва се, че мен ме били посрещнали с музика.

В това време приближава някаква процесия от прозрачни привидения. Лъцят на слънцето, та не се трае. Застават около мен и започват да цвъртят като повредени морзови апарати. Отблизо вече виждам, че целите са сглобени от различни кристални скъпоценни камъни. Една такава стъклария подава остър ръб към мене и цвърти:

— Добре дошъл, пътнито от звездите. Бъди наш гост и ни зарадвай с новини от Метагалактиката.

Улавям го за ръба, който явно му служи като ръка. За малко да си порежа скафандъра от приятелското му ръкостискане. И след това ме отвеждат в столицата им. Ама просто да си умрете от смях. Къщите им меки като пандишпан. Аз, между нас казано, опитах едно парче тухла,

но не ми хареса на вкус. Искаш да отвориш вратата, а тя се огъва. А пък хората — целите на кристални висулки.

Е, научих им езика, позапознахме се, сприятелихме се. Само че никак не ми вървеше, когато ме поканеха на банкет. Те, представете си, се хранят с радиовълни. Като голям деликатес смятат електромагнитните трептения.

Иначе — симпатични хора. Обходили половината Вселена, но никъде не срещнали такъв добряк като мене. Пътуват из Космоса в открити кораби, защото температурата около абсолютната нула изобщо не ги интересува. Рядко умират, а когато от някого се отчупи парче, празнуват рожден ден.

Запознах се с Бим-бам, дъщерята на директора на местния театър. Много симпатична девойка — цялата от рубини и аметисти. Че като ме залюби пустото му девойче — ама наистина кристална любов. След всяко бурно прегръщане сякаш се бях борил с десет котки или ме беше бръснал начинаещ бръснар.

И когато рекох да си тръгвам, като заплака, като зарева пустата му жена. Е, какво да правя? Взех я със себе си и още по пътя се оженихме.

Старият космогатор отпусна глава на гърдите си.

Пак трябваше да го разбутваме.

— И какво стана после?

— С кое?

— С жена ти. С Бим-бам.

— Ама аз не ви ли казах? Че какво може да стане? Не издържа, горката, на нашата кислородна атмосфера. Спомина се още с пристигането ни... Ей я на... за спомен си я пазя...

Космогаторът показа към тавана, откъдето висеше един красив кристален полилей и избърса една сълза от лявото си око.

3. КРЪВОЖАДНАТА ПЛАНЕТА

Седяхме, както обикновено, около масата, направена от марсиански кремък, пушихме от най-хубавия венериански тютюн и пиехме „Юпитер-кола“. Старият космогатор въздъхна и започна поредната си история.

— Ама и това техниката може да те подведе понякога... Някъде в Н-ския квадрат... беше май преди десетина години... та някъде в Н-ския квадрат, викам, попаднахме в зона на силно излъчване. На нас уж нищо не ни стана, но, кой знае защо, се получи еднопосочно демагнетизиране на кибероречниците ни. И понеже бяхме от различни планети, се получи такава глупост, че само да седиш и да псуваш по старобългарски. Представете си бе, речникът превежда само в една посока. Оня ми говори, аз го разбирам, аз му говоря — той ме гледа като бухал и нищо не може да разбере. Трябва и той да си закачи на корема речник, за да можем да приказваме. Каша някаква.

Както и да е, оправяхме се. Добре, ама кацнахме на М-ската планета от Н-ския сектор. Там населението тип „Неандертал“, при това месоядно. Излизаме ние, струпват се те около нас, започваме да разменяме поздрави и подаръци. Ама то какъв разговор, братчета.

Застава някаква такава горила срещу мен и ръмжи:

— Здравсти, аз съм Рррр. А ти си бог на огъня, нали?

Аз го разбирам добре. Но той нищо не разбира. А не мога да му поверя такава фина техника като киберречника. Ха сега де.

— Никакъв бог не съм бе — викам му аз, — ами такъв човек като тебе, само че по-напреднал в техническо отношение.

А той се зъби:

— Приятни звуци издават боговете, само че са малко тъпи, та не можем да се разберем. Нищо, и тези звуци означават доволство. Ъррррр — обръща се той към колегата си, — отдавна не са идвали насам богове. Забравихме им вкуса даже.

— Момчета — викам аз на моите хора, — бегом назад в кораба, че загазихме.

Хукваме ние, но уви късно. Виждаме само как Ъррррр, Гъррррр и Бъррррр разпарчосват вече мебелите ни с каменните си брадви. Започваме да крещим, а Рррр се смее:

— Видите ли? Боговете са доволни. Те даже подскачат от радост. Прав беше мъдрецът Дъррррр, който казваше, че те много обичали да киснат във вряла вода. Прав беше старият Дъррррр и вкусен беше.

Наближаваме камънаците, а горилите по пътя берат мащерка, магданоз, кервиз, изобщо — подготвят се.

Ох, не ми се спомня нататък. Два дена ги чакахме да трият дърво о дърво, докато запалят огъня. След това си разпределиха дрехите ни за спомен. Събраха се на специално тържество по случая. Даже хорът на малките неандерталчета изръмжа в наша чест няколко песни.

А след това — в казаните. Че като почнаха да турят на огъня едни мокри дърва: като се вдигна един пушек — просто да се задушиш. Че като започна да се затопля водата. А наоколо плуват морковчета, корени за супа, бахар... Че като започна да ври водата... Бе какво ще ви разправам...

Старият космогатор отпусна глава на гърдите си. Трябваше дълго да го тупаме по гърба, докато го събудим.

— Е, после какво стана?

— Кое после?

— Как кое? Нали ви турили в казаните, нали водата започнала да ври... После?

— Че какво има после? Изядоха ни и толкоз...

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 18/1970 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.